

J. š. :

Berač Jernejec.

Jernejec je bil berač. Imel je dolge lase, grdo zmršeno brado in rdeč nos. Obleka mu je bila raztrgana; levi čevelj, iz katerega je kukal velik palec, je bil zvezan z vrbovo šibo. Precejšnja luknja na klobuku sta zakrivala dva kurja peresa, vtaknjena za krajcem. Preko ram mu je visela usnjata torbica, kamor je shranjeval miloščino. Z levico se je opiral na debelo palico; imel je namreč samo eno roko; desnico so mu odžagali pred več leti v bolnici.

Če ga je kdo vprašal, kako je prišel ob roko, je nakratko odgovoril: »Nesreča me je zadela, zato moram beračiti.«

Jernejec res ni bil berač izza mladih let. Imel je v vasi čedno hišico z vrtom in nekaj polja, da je z lahkoto redil eno kravico, včasih celo dve. Toda Jernejec ni bil varčen gospodar. Prerad je posedal po krčmah, tam popival in zapravljajl denar, ne meneč se za kravico, ki je mukala žejna in lačna v hlevu. Nekoč se je vrnil Jernejec zelo vinjen domov. Vino mu je tako zmešalo pamet, da ni našel hišnih vrat; zašel je v hlev. Ne vedoč, kje je, se je zavalil po tleh — in, oj, nesreča! — naravnost pod kravico. Stara sivka, nenavajena takih obiskov, se je pijanca ustrašila, stopila krepko nanj in mu strla roko. Drugi dan so odpeljali Jernejca vsega pohabljenega v bolnico. Sčasoma je okreval, a roka ni hotela ozdravéti. Morali so mu jo odžagati.

Vrnivši se iz bolnice, je Jernejec še bolj popival kot prej. Ker ni delal, pač pa vedno zapravljajl, je šla kravica kmalu iz hleva. Naposled je zapil še hišo in vrt. Zdaj mu ni preostalo drugega kakor to, da vzame beraško palico v roko. Hodil je po vaseh, in dobri ljudje so mu dajali vbogajme.

Kakor vsako leto, je bila tudi lansko pomlad cerkvena slavnost v tisti vasi. Jernejec, dobro vedoč, da so ljudje ob taki priliki še posebno radodarni, si

je izbral prostor tik cerkve. Ondi je prosil in pobiral ves dan miloščino. Proti večeru se je pa ljudstvo razšlo, in tudi Jernejec je vstal s polnim žepom drobiža. Krenil je seveda naravnost v krčmo. Tam je izpraznil kozarec za kozarcem, češ, ta dan si ga zopet lahko privoščim nekoliko črez mero. Bila je že trda noč, ko je zapustil gostilno.

Drugo jutro je gnal županov hlapec stari Marko k potoku konje napajat. V jarku tik potoka je zapazil — o groza — mrliča z razbito glavo. »Takšna je smrt pijanca!« je vzdihnil Marko in hitel povedat vaščanom, da leži v jarku berač Jernejec — mrtev.

Cvetka afriške puščave.

Frančišek je bil sin številne zamorske družine. Bil je prvorojenec izmed devetih bratov in sester. Popolnoma nenavadno je to, da je znan celo njegov rojstni dan. Dne 27. novembra leta 1891, ga je prvič pozdravilo afriško solnce. Že v nežni mladosti je bil rešen sužnjosti satanove in pripeljan h krščanskemu studencu božje milosti. Deset let starega je izročil njegov oče s še tremi drugimi sinovi v vzgojo katoliškemu misijonu v Landani. Tukaj se je Frančišek kmalu odlikoval med vsemi drugimi s svojim lepim vedenjem, s svojo molčečnostjo in z ljubezuivim obnašanjem. In — kar se najde v afriških gozdovih še posebno redko — Frančišek se je odlikoval tudi s toliko vljudnostjo in oliko, da bi jo lahko imenovali evropsko. Da, zaostajal ni niti za najbolj nadarjenim in najbolj vzgojenim otrokom omikanih krščanskih dežel. Poleg tega je kazala njegova vnanost nekaj tako skromnega in pohlevnega, da je spominjala nehote na navzočnost božjo.

Komaj je bil Francek dve leti v misijonu, že je izrazil odločno voljo in željo, naj bi ga sprejeli v semenišče v Landani. Kljub njegovi mladosti so mu z